

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

25. ÚNORA 2018

Z obsahu:

**Bohoslužba slova –
evangelium a homilie**
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 7. února 2018
- strana 2 -

Svatá Kateřina Drexelová
Libor Rösner
- strana 4 -

O svátostech (4)
Svátost oltární –
Eucharistie
- strana 6 -

**Irští biskupové proti
referendu o potrátu**
- strana 6 -

Pokání – kající pobožnost
- svatá zpověď
P. Anderas Hirsch FSSP
- strana 9 -

Můj pomocník v misii
P. Hernán Jiménez
- strana 10 -

**Kardinál Sarah: Křesťané
jsou nejvíce pronásledováni
na Západě**
- strana 11 -

Ani oko nevidělo... (16)
F. J. Boudreaux SJ
- strana 12 -

Raffaello (1483–1520): Obhajoba Svátosti oltární, freska, Apoštolský palác ve Vatikánu

Bohoslužba slova – evangelium a homilie (Mk 2,1-2)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 7. února 2018, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Tak jako Kristova tajemství osvětlují celé biblické zjevení, je evangelium v bohoslužbě slova světlem, které umožňuje chápat smysl předcházejících biblických textů jak Starého, tak Nového zákona. „Středem a naplněním celého Písma jako i celé liturgie je Kristus.“ (Úvod k mešním lekcionáři, 5)

Proto liturgie odlišuje evangelium zvláštní poctou od ostatních čtení a prokazuje mu úctu (srov. *Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 60 a 134). Jeho čtení je proto vyhrazeno knězi nebo jáhnovi, který potom knihu políbí; naslouchá se

mu ve stoje a každý se předem znamená křížem na čele, ústech a prsou. Svíce jsou rozsvíceny na počest Krista, pronášejícímu „dobrou zvěst“, která obrací a proměňuje. Je to přímá řeč, která se odehrává mezi aklamacemi, po nichž následují odpovědi: „Sláva tobě, Pane“ a „Chvála tobě, Kriste“. Evangelium k nám promlouvá Kristus, a proto mu věnujeme pozornost.

Ve mši tedy nečteme evangelium proto – což je třeba zdůraznit –, abychom věděli, jak se věci sběhly, nýbrž abychom si uvědomili, co učinil a řekl Ježíš, jehož slovo je živé a proniká do mého srdce. Je tedy důležité naslouchat evangelium s otevře-

ným srdcem, protože je to živé slovo. On [Ježíš] je pronáší a naplňuje také v nás. Svatý Augustin napsal, že „evangelium jsou ústa Krista, který kraluje v nebi, ale nepřestává mluvit na zemi“ (*Sermo*, 85, 1; *Tract. In Joannem*, 30,1). Pokud „Kristus dosud hlásá radostnou zvěst“ (*Sacrosanctum concilium*, 33), plyne odtud, že Mu účastí na mši máme odpovědět. Nasloucháme, abychom odpověděli.

Kristus, který chce oslovovat, používá také slovo kněze, který po evangelium káže. (*Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 65–66; *Úvod k mešním lekcionáři*, 24–27)

Pokračování na str. 5

Proč se my sami nestaneme misionáři? Říkáte si: Divná otázka! Copak mohou být misionáři, když mám rodinu, děti, zodpovědnost za mnoho lidí? Ale být misionářem můžeme být i ve svém nejbližším okolí, ba i v nejužším kruhu rodiny! Hlásat bez ohledu na čas a na místo Ježíšovu radostnou zvěst o Božím království, potvrzenou a završenou jeho výkupnou smrtí na kříži, to je zakotveno i v *Kodexu kanonického práva*. Tam se o povinnosti a právu spolupracovat na šíření božského poselství spásy všem lidem všech dob na celém světě hovoří v kánonu 211. Všimněme si, že se hovoří o „povinnosti“ a o „právu“ – čili nejenže smíme...

Jak tomu správně rozumět? Na stránkách Světla jsme nastřádali podnětů k zamýšlení a k praktikování více než dost. A můžeme obcerstvit svoji mysl i duši v této záležitosti také v tomto čísle. Na výše položenou otázku totiž naprosto dokonale odpověděla – nikoliv nám, ale papeži Lvovi XIII. – svým životem sv. Kateřina Drexelová. (str. 4–5) Je potřeba odpovědět na Boží volání jediným, říci: „Tady jsem!“ – přesně v duchu dnešního prvního čtení. A je jedno, zda je někdo volán takto k duchovnímu stavu, nebo k manželství, k misi v rozvojové zemi, nebo k pomoci k obrácení ve své rodině. Hlavně se nebojme přijmout svůj úkol, k němuž nás Bůh volá,

Editorial

neboť On je s námi a není třeba mít strach. (srov. Řím 8,31) Může to být rovněž podnět pro tuto dobu postní, abychom se ve ztížení a pokoře zaposlouchali do Božího slova, zaslechli jeho volání, obrátili se a Bohem proměnění našli odvahu vyjít a měnit sebe i svět. Ano, bez vědomí vlastní slabosti a hříšnosti, bez vědomé spolupráce s Boží milostí jen stěží obrátíme být jen jediného člověka – a proto je tak důležité i naše osobní každodenní obrácení.

Kdybychom snad chtěli otálet, pohleďme na starozákonní Ninivany či na krále Davida, kteří pochopili svůj hřích, a (i když) z obavy před Božím trestem za své hříšné chování se káli a složili svoji naději v Boží milosrdenství. Nikdo z nás nemůže říct, že je bez hříchu. Tudíž je zřejmé, že Boží příkaz činit pokání, jak o něm v Bibli čteme nesčetněkrát, je permanentním příkazem pro celý náš život – musíme se neustále odvracet od hříchu a navracet se k Bohu, konat skutky lásky k Bohu a k bližnímu. (str. 9–10)

Jak z této své hříšnosti vyjít a stát se misionářem na místě, na něž mě Bůh postavil? Kromě kajicného smýšlení a konkrétních skutků pokání můžeme udělat i následující: vzít svůj životní kříž, tedy

zvláště ten, který jsme si zavinili sami, nabídnout jej Ježíši, aby mi jej pomohl nést a obětovat za spásu jiných lidí. Zdá-li se nám to těžké, uvažujme: Ježíš je nevinný a obětoval se za nás. My jsme však vinni a sami jsme si to či ono utrpení přivodili – nemohli bychom je po vzoru Ježíšově obětovat za druhé? Lauro to dokázal a jeho námaha byla Bohem štědrě odměněna... (str. 10–11) Pravda, existuje také utrpení, které jsme si nezpůsobili sami, ale je z Božího dopuštění pro dobro naší spásy. Zvláště takové můžeme stejným způsobem Ježíši nabídnout... Nikdo nás k tomu nemůže nutit, ale nevolá nás právě k tomu Bůh, když nás takovým utrpením oslovuje?

Posilu pro náš duchovní boj, uzdravení duševních ran a život ve ctnostech pak čerpáme především z přijímání Kristova Těla při mši svaté, o němž rovněž pojednáváme v tomto Světle. (str. 6–8) A na toto setkání s živým Bohem bychom se měli také vždy náležitě připravit očistou své duše, abychom tak nejen poděkovali Ježíši za jeho obět na kříži, ale také otevřeli své srdce působení jeho milosti pro spásu naší, a konečně i skrze nás pro spásu druhých. Svatá Kateřina Drexelová a Lauro nás ujišťují, že Bůh tuto naši spolupráci štědrě odměňuje. Panno Maria, Útočiště hříšníků, oroduj za nás!

Daniel Dehner

Dříve než se ponoříš do dnešních svatých čtení, vypros si svatou usebranost a otevřenost srdce, abys s užitekem přijal dary, které ti Duch Svatý nabízí.

Texty tě především vybízejí k výstupu na vysokou horu. Máš vystoupit tam, kde v dosud netušené míře pocítíš blízkost nebe. Zatímco všechno to, co zanecháš dole, se zcela ztratí tvému zraku, otevřou se před tebou perspektivy, které jsi dole sotva mohl tušit. Když stoupáš na vrchol hory, vystupuješ nejen do výšky, ale i do samoty. Ta je podmínkou k tomu, abys uslyšel a rozpoznal hlas Nejvyššího, který ti chce zjevit sám sebe. Vyprošuj si milost, abys nikdy nepromeškal příležitost, když tě Pán chce vzít s sebou na vysokou horu, kde budete sami.

Pobyt na této výšině se má pro tebe stát vysokou školou důvěry a poslušné odevzdanosti. Pohleď na Abraháma. Skutek, který Hospodin požaduje od svého služebníka, se možná zcela přiči tvému rozumu. Něco takového přece Bůh nemůže chtít! Zdá se ti, že zde Bůh překračoval svou kompetenci a člověku přímo křivdí? Brzy se přesvědčíš, že tato lidsky těžko pochopitelná zkouška není krutou nespravedlností, ale naopak neobyčejným darem, který se navíc netýká jen Abraháma. Máš příležitost nahlédnout do Božího plánu, který daleko překračuje to, čeho jsi svědkem na hoře Moria.

Abrahám dokonává oběť své poslušnosti, když zvedá ruku k smrtící ráně. To Hospodinu postačí, aby ji se zalíbením přijal. Otec, který neušetří vlastního Syna, ušetří Abraháma pohledu na Izákovu smrt a obětní zmar. Bůh nikoho nezkouší více, než je zapotřebí. Dokonalou a bezvýhradnou oběť vlastního Dítěte si věčný Otec vyhradil pro sebe. Tím, kdo Jemu ukládá tuto nejvyšší oběť poslušnosti, je jeho vlastní milosrdná láska k tobě. Aby ušetřil tebe, *vlastního Syna neušetří*⁽¹⁾.

Ježíšovým učedníkům, kteří si svého Pána obzvláště zamilovali, se však myšlenka na jeho nadcházející utrpení a smrt zdá stejně nepochopitelná, jako se tobě jevila absurdní oběť požadovaná od Abraháma. Ani pro Ježíše není snadné zasvětit je do svého tajemství, převychovat je pro onu bezmeznou důvěru, kterou potřebují k tomu, aby dokázali přijímat nevystihlé divy Boží lásky.

Ve škole důvěry

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Toto je můj milovaný Syn, toho poslouvejte.

Proto je zavede na výšiny svých tajemství, ukáže jim, jak daleko jde jeho osoba za hranice všeho, co je pouze lidské. Uvidí ho v jasu oslaveného, ale i uprostřed vytržení, jakmile přijde řeč na utrpení a smrt, *Petra i jeho druhy přemůže spánek*⁽²⁾. Totéž se bude opakovat, až začne jeho oběť a na Mistrově čele vyrazí první krvavé krůpěje jeho nastávajícího utrpení⁽³⁾. Co jiného znamená tento spánek než evidentní projev přetrvávajícího lidského nepochopení!

Slyš Otcův hlas. Jeho milosrdná láska k nám promlouvá z oblaku. Promlouvá zcela jinak, než jak promlouvala spravedlnost na Sinaji. Z těchto slov nevzejdou kamenné desky Zákona, ale sám živý Bůh: *„Toto je můj milovaný Syn, toho poslouvejte, i když k vám promlouvá o utrpení a smrti.“*

Uvěřit, že se splní Boží zaslíbení, znamená mít důvěru, která všechno přenechává Bohu. I když se nám zdá, že nás Bůh vede do situace, kde se hroučí všechna naše očekávání, není to důvod k beznaději, tím méně ke vzpouře proti jeho svatě vůli. Je to naopak příležitost k ještě větší důvěře, protože se před tebou otevírá úžasná perspektiva: Bůh naplní své zaslíbení tak nečekaným způsobem, že se zatím nevejde do tvých obzorů a překračuje všechno, nač jsi schopen pomyslet. Bůh není omezen tím, co ty pokládáš za možné. Jeho věrnost nespočívá v tom, že jedná podle tvých představ, ale v tom, že splní svůj slib, i když je tvoje představitost v koncích. Dovol mu svou důvěrou, aby ti vždy uchystal mnohem více, než můžeš očekávat. „Máte mého jediného Syna: *toho poslouvejte*, přijímejte jeho slova ne proto, že se vám zdají pochopitelná, ale protože je říká ON.“ V Něm samém máš dostatečnou záruku pravdy. I když dojdeš ve svém poznání jakkoliv daleko, budeš ve skutečnosti stále jen na začátku: *Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně – nyní poznáváme věci jenom nedokonale*.⁽⁴⁾

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 22,1–2.9a.10–13.15–18

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: „Abraháme!“ Odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím.“ Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář a narovnal dříví. Pak vztáhl ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!“ Ten se ozval: „Tady jsem!“ Anděl řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna.“ Abrahám pozdvihl své oči, a hle – za ním beran, který se chytil za rohy v křovi. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám – praví Hospodin – že jsi to udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřatel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl.“

Dokončení na str. 5

Vrať se z hory Proměnění tak proměněn, abys uměl definitivně odložit svá omezující lidská měřítka. Kdykoliv se ti zdá, že už máš zcela jasno, může to znamenat, že opět nechápeš. Jediný způsob, jak můžeš zatím poznávat svého Pána, je ustavičný pokorný úžas nad tím, jak jeho nekonečnost v každém ohledu překračuje tvou omezenost.

Pros o odvahu věřit a důvěřovat. *Kdo Bohu nevěří, dělá z něho lháře*.⁽⁵⁾ *I když mě ovinou provazy smrti, před Hospodinem smím dále chodit v zemi živých. Jak se mám odvděčit Hospodinu? Splním své sliby před veškerým jeho lidem*.⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Řím 8,32; ⁽²⁾ Lk 9,32;

⁽³⁾ srov. Lk 22,44.46; ⁽⁴⁾ 1 Kor 13,12;

⁽⁵⁾ 1 Jan 5,10; ⁽⁶⁾ srov. Ž 116,3.9.12.14

Svatá Kateřina Drexelová

Pocházela z Filadelfie, města, jehož název přeložen zní „bratrská láska“. Stala se kvintesencí „filadelfie“, bratrské, resp. sesterské lásky k těm nejopovrhovanějším. Díky této své „filadelfii“ se stala svatou.

Svatá Kateřina Drexelová (nar. 26. listopadu 1858) byla druhorozenou dcerou smíšeného páru – movitého bankéře Fran-
cise Anthonyho Drexela, katolika, a jeho ženy Hannah Langstrothové, členky protestantské komunity kvakerů. Matka však dva měsíce po porodu zemřela a otec se dva roky poté znovu oženil s jistou Emmou M. Bouvierovou. V případě této rodiny se neopakoval známý scénář o zlé maceše, zbožná katolička Emma zahrnu-
la Kateřinu a její starší sestru Elizabeth mateřskou láskou a rovněž obě dívky si ji zamilovaly.

Právě Emma přiměla své nevlastní dcery, aby vedly nedělní školu pro děti zaměstnanců jejich farmy, které se jinak neměly kde vzdělávat. Šlo o další akt činné bliženecké lásky, k níž rodiče všechny tři dívky (v roce 1863 přišla na svět Louisa) vedli – především jim vštěpovali nepsanou povinnost dělit se s ostatními a nenechávat bez pomoci ty, kdo ji potřebují, a také vědomí, v čem spočívá pravé bohatství – v Kristu Ježíši.

Koncem roku 1882 však milovaná macecha zemřela a otec, aby utišil žal svých dcer, vzal je na podzim příštího roku do

Itálie. V Benátkách se Kateřině v kostele sv. Marka dostalo vidění: Při modlitbě před mariánským obrazem zaslechla slova: „*Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte!*“ To byl zlom v Kateřinině životě. Ač nikdy na majetku nelpěla, nejpozději po macešině smrti, již nezabránilo ani obrovské otcovo jmění, a po zaznění onoho hlasu v prostorách benátského chrámu nabralo její nazírání na život novou podobu. Tuto změnu ještě znásobil otřesný zážitek z cesty po americkém Západě, kde ji ohromily úděsné podmínky, v nichž byli nuceni žít tamní indiáni a černoši. Zahořela touhou jim pomáhat.

Nejprve se zaměřila na finanční stránku, avšak dobře viděla, že jen peníze nestačí. V roce 1885 pak své dvě manželky následoval na onen svět F. A. Drexel a sama Kateřina ochořela. Na radu lékařů vyrazila do Evropy. Pobyt na Starém kontinentě rozhodně nevnímala jen jako ozdravnou kúru, ale jako příležitost k získání kněží a řeholnic pro potřeby misí mezi indiány. Dokonce se osmělila vyžádat si audienci u papeže Lva XIII., aby jej požádala o vyslání misionářů do lokality, kterou finančně podporovala. „*A proč se, mé dítě,*

nestanete sama misionářkou?“ překvapil Kateřinu Svátý otec nenadálou otázkou.

To byl poslední podnět shůry, jaký Kateřina potřebovala slyšet. Poradila se se svým duchovním vůdcem, biskupem Jamesem O'Connorem, a vrhla se do misionářského úsilí naplno, s cílem šířit radostnou zvěst mezi těmi nejvíce opomíjenými a pohrdanými obyvateli USA, indiány a černochoy, a kromě duchovní stravy jim pomáhat i hmotně. Nutnost naplnit toto předsevzetí jí potvrdila další cesta po západní části Spojených států a nová otřesná zkušenost s podmínkami, v nichž původní obyvatelé Ameriky žili. Chudoba si zde podávala ruku se ztrátou veškeré lidské důstojnosti. K tomu se přidávaly těžké rasové předsudky živěné zčásti pocitem nadřazenosti bílé rasy, zčásti i pozůstatky agresivních mediálních kampaní let minulých, v níž byli indiáni vykreslováni jako nejhorší sběr, zčásti i relativně čerstvou vzpomínkou na otroctví, jež bylo zrušeno teprve cca 20 let předtím. Angažovat se proto v záležitosti těch nejopomíjenějších, stojících ve všeobecném povědomí na společenském žebříčku úplně nejnižě, v této atmosféře, v níž po nějakém zrovnoprávnění, či dokonce „zhořbné“ politické korektnosti nebylo ani památky, to vyžadovalo mimořádnou odvahu.

Tu Kateřina, žena na prahu třicítky, měla. Ještě více však měla důvěry v Boží Prozřetelnost a přesvědčení o tom, že plní Boží vůli, a tím i koná dobrou věc. Vykročila neohroženě proti proudu a začaly se dít věci...

V průběhu následujících 13 let otevřela několik škol a internátů pro indiány v Severní i Jižní Dakotě, Oregonu, Kalifornii, Montaně, Wyomingu a Novém Mexiku. V době, kdy mnoho bílých Američanů nahlas pochybovalo o nutnosti či oprávněnosti vzdělávat Američany nebílé. V době, kdy této smělé vizi nevěřili ani samotní indiáni, žijící namnoze v rezervacích a utápějící svou skepsi nad pozbytou volností v alkoholu, ani černoši vykonávající ty nejpodřadnější a nejhůře placené práce, snažící se hlavně přežít ve světě, kde vládli bílí. Právě v Novém Mexiku založila Kateřina v roce 1887 tu úplně první školu, a sice v Santa Fé. Postupně bylo rozeseto po celých Spojených státech 145 podobných zařízení, v nichž dostávaly indiánské a černošské děti zá-

CELOSVĚTOVÁ SÍŤ MODLITBY S PAPEŽEM – ČESKÁ REPUBLIKA

Jeden z úmyslů *Celosvětové sítě modlitby s papežem* je vždy představen až na začátku měsíce (nikoliv na celý rok dopředu), aby tak mohl lépe reagovat na aktuální potřeby. S ohledem na tuto skutečnost není v technických možnostech redakce Světla zajistit včas kompletní přehled úmyslů. Na přání některých našich čtenářů otiskujeme vždy na začátku měsíce alespoň již známé úmysly, aby se tak mohli zapojit do společné modlitby. Aktuálně lze sledovat uveřejnění papežova úmyslu např. ve zprávách na www.radiovaticana.cz.

ÚMYSLY SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA SVĚŘENÉ CELOSVĚTOVÉ SÍTI MODLITBY S PAPEŽEM (APOŠTOLÁTU MODLITBY) – BŘEZEN 2018

EVANGELIZAČNÍ ÚMYSL: Formace k duchovnímu rozlišování – aby si celá církev uvědomovala naléhavost formace k duchovnímu rozlišování, na osobní i komunitní rovině.

NÁRODNÍ ÚMYSL: Za dar rozlišování trvalého od pomíjivého, cenného od prázdného, pravého od falešného.

klady gramotnosti, která jinak byla v jejich komunitách na katastrofální úrovni.

Dva roky po osudové papežově výzvě se Kateřina rozhodla konečně uposlechnout Božího volání k zasvěcenému životu. „*Slečna Drexelová odmítla 7 000 000 \$ a vstoupila do kláštera!*“ hlásaly tučné titulky amerických deníků do světa senzační zvěst o Kateřině vstupu k vincentkám. Nepobyla však u nich dlouho. V únoru roku 1891 totiž založila se svolením biskupa O'Connora kongregaci Nejsvětější Svátosti, jejímž posláním bylo zasvěcení života v řeholi misionářskému úsilí mezi oběma zmíněnými etnickými skupinami. Kromě toho měly sestry navštěvovat vězně, nemocné i sociálně slabé v jejich domovech. V Cornwells Heights nedaleko Filadelfie založila Kateřina – první generální představená nové kongregace – z peněz, které zdědila po otci, první klášter. Její dílo se tak mohlo začít úspěšně rozvíjet, a to i díky nepřetržitě finanční pomoci obou Kateřininy rodiny sester, jež se mezitím vdaly a jež se změnou příjmení nezměnily svůj životní postoj. V roce 1907 stanovily nové kongregace potvrdil papež Pius X.

Kateřina snášela urážky i sliny, jež se na ni obrazně i v reálu sypaly. Snášela četná protivenství, jako např. vypálení jedné ze škol či záměrné otálení s prodejem pozemků pro stavbu nových školských zařízení. Snášela to vše s „filadelfií“, s bratrskou láskou a modlitbou za všechny nepřejícníky. Byla to vůbec žena modlitby. Na kolenou trávila podstatnou část dne, modlitba formovala ji i celou novou kongregaci. Vymodlila si otevření Xavier University v New Orleansu v roce 1925, což byla první vysoká škola pro katolíky tmavé pleti v USA.

V roce 1937 se Kateřina při vizitaci jí založených misii ve státě Nové Mexiko nakazila tyfem. Choroba ji upoutala na lůžko, a poněvadž nebyla s to vykonávat nadále svou funkci generální představené, rezignovala na svůj post a oddala se už jen modlitbě a kontemplaci. V této nové roli prožila zbývajících 18 let svého života, než 3. března 1955 uposlechl další Boží volání a odešla z kláštera Cornwells Heights na věčnost.

Dalších „osudů“ filadelfské rodačky se ujal papež Jan Pavel II. V roce 1988 ji prohlásil za blahoslavenou a v jubilejním roce 2000 za svatou.

Bohoslužba slova... - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

Homilie, kterou Druhý vatikánský koncil vřele doporučuje jakožto součást bohoslužby (srov. *Sacrosanctum concilium*, 52), není příležitostná promluva, ani katecheze jako ta, kterou nyní pronáším, ani konference či přednáška, nýbrž „navazuje na dialog, který Pán se svým lidem již zahájil“ (*Evangelii gaudium*, 137), aby došel naplnění v životě. Autentickou exegézí evangelia je náš svatý život! Pánovo slovo končí svůj běh, když se v nás stane tělem a promění ve skutky, jako tomu bylo u Marie a svatých. Připomínám to, co jsem řekl posledně, že Pánovo slovo vstupuje do uší, prochází srdcem a rukama se mění ve skutky.

O homilii jsem již pojednával v exhortaci *Evangelii gaudium*, kde jsem zmínil, že liturgický kontext „vyžaduje, aby kázání orientovalo shromáždění a také kazatele ke společenství s Kristem v Eucharistii, jež přetváří život“ (*tamt.* 138).

Kdo káže, má svůj úkol plnit dobře a skutečně sloužit všem, kdo jsou na mši, ale také ti, kdo naslouchají, se mají účastnit. Především věnováním náležitě pozornosti, to znamená koncentrací správné vnitřní ochoty, bez subjektivních nároků

a s vědomím, že každý kazatel má svoje přednosti i meze. Někdy dlouhá, nesoustředěná či nesrozumitelná homilie nudí, jindy jsou překážkou předsudky. Ten, kdo

pronáší homilii, si musí uvědomovat, že si nedělá svoje věci, nýbrž káže, propůjčuje hlas Ježíši. Homilie musí být dobře připravena a krátká. – Jistý kněz mi jednou vyprávěl, že se mu jeho tatínek

svěřil, jak je spokojený, že našel kostel, kde se při mši nekázalo... Kolikrát se jen během kázání někomu stane, že se nesoustředí, a dokonce vyjde ven a zapálí si cigaretu. Proto je dobré, draží kněží, připravovat dobrou homilii modlitbou, studiem a reflexí, a měla by trvat nanejvýš deset minut.

Závěrem můžeme říci, že v bohoslužbě slova vede Bůh skrze evangelium a homilii dialog se svým lidem, který Mu pozorně a uctivě naslouchá a zároveň uznává, že Bůh je přítomný a činný. Pokud se tedy zaposloucháme do „dobré zvěsti“, vyvolá v nás obrácení a promění nás, takže budeme schopni měnit sebe i svět.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

2. čtení - Řím 8,31b-34

(Bratři!) Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

Evangelium - Mk 9,2-10

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbledl – žádný bělič na zemi by ho nedovedl tak vybělřit. Zjevil

se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašení. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchajte!“ Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytili a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.

O svátostech (4)

SVÁTOST OLTÁRNÍ - EUCCHARISTIE

O Eucharistii můžeme říci, že je mezi svátostmi ta největší, protože zatímco v ostatních svátostech působí jen svatá Kristova síla, v Eucharistii je přítomen náš Pán sám, a sice s božstvím a lidstvím, s duší i tělem – Svátost oltářní je Tělo a Krev Pána Ježíše pod způsoby chleba a vína. O tom, že tuto svátost ustanovil sám Ježíš, nemůže být pochyby. Stalo se tak při Poslední večeři těsně před tím, než podstoupil svou největší oběť. „*Když pak jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal ho, rozlámal a dával učedníkům se slovy: »Vezměte, jezte, toto je tělo mé!« Potom vzal kalich, vzdal díky a dal jim ho se slovy: »Pijte z něho všichni; neboť toto je má krev smlouvy, prolévána za mnohé na odpuštění hříchů.«“ (Mt 26,26–28)⁽¹⁾*

Ustanovení Svátosti oltářní si připomínáme na Zelený čtvrtek a zvláště slavnostně ještě na Boží Tělo. Apoštolové dostali moc činit totéž Ježíšovým příkazem „to činite na mou památku“ (Lk 22,19) a tato moc přešla na biskupy a kněze platně vysvěcené.

Kněz pronáší slova proměňování v první osobě jednotného čísla, jako by mluvil sám Kristus (toto je mé tělo... toto je má krev...). Je to proto, že kněz je v tuto chvíli zástupcem Krista a Kristus mluví skrze kněze – na oltáři se uskutečňuje zážrak proměňování, kdy se z hostie stává skutečné Kristovo Tělo a z vína skutečná Kristova Krev. Pán je skutečně přítomný na oltáři.⁽²⁾

František kardinál Tomášek píše, že Pán Ježíš ustanovil Svátost oltářní: 1. aby se ve mši svaté za nás obětoval; 2. aby byl pokrmem naší duše a 3. aby mezi námi ustavičně přebýval nejen jako Bůh, nýbrž i jako člověk.⁽³⁾ S ustanovením Eucharistie se pojí i zaslíbení, které nám Pán Ježíš dal: „*Já jsem ten chléb živý, jenž sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude živ navěky. A pak ten chléb, který já dám, je moje tělo za život světa... Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je opravdu pokrm a má krev opravdu nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.*“ (Jan 6,51–52.54–56) Tato slova jsou tak jasná, že je nelze vykládat pouze symbolicky, jak se s tím setkáváme

u protestantských církví.⁽⁴⁾ Vlastně i přímí posluchači je nikdy nechápali symbolicky, ale doslovně, neboť v Janově evangeliu se dočteme, jak reptali a někteří z jeho učedníků od Ježíše dokonce odešli. Přesto Pán nechal nic z těchto slov zpět.⁽⁵⁾

Katechismus nás učí, že slovy „toto je mé tělo“ a „toto je má krev“ proměnil chléb a víno ve své Tělo a Krev, ale tak, že způsoby chleba a vína zůstaly nezměněny.⁽⁶⁾ Způsoby chleba a vína rozumíme vnější podobu, barvu, chuť, vůni chleba a vína. Proto svými smysly nejsme schopni rozeznat rozdíl mezi proměněnou hostií a neproměněnou. Dokonce ani mikroskopické zkoumání by neukázalo rozdíly, protože proměna neprobíhá ani na mikroskopické úrovni. Přesto existují v historii případy, kdy Bůh způsobil zázraky a z proměněné hostie nebo proměněného vína se záračně stalo smyslem vnímatelné Tělo a smyslem vnímatelná Krev Kristova. O těchto událostech jsme na stránkách Světla mnohokrát psali. Přesto bychom po nich neměli lačnit, ale spíše se sv. Ludvíkem IX. vyznat: „*I kdyby Kristus při proměňování způsobil zážrak a člověk by mohl očima vidět Tělo Kristovo, tak bych přece nechal oči zavřené, abych neztratil zásluhu víry.*“⁽⁷⁾ Kristova přítomnost trvá tak dlouho, dokud jsou zachovány způsoby chleba a vína. Po svatém přijímání tedy zůstává Kristus s námi tak dlouho, dokud se hostie nerozloží. Stejně tak, když se hostie ve svatostánku

Irští biskupové proti referendu o potratu

„Jestliže společnost přijme tvrzení, že jedna lidská bytost má právo ukončit život druhé, pak není již možné dovolávat se práva na život jako základního lidského práva pro nikoho.“ Irský biskup Kevin Doran, stojící v čele skupiny pro bioetiku v rámci biskupské komise tohoto episkopátu se ve svém pastoračním listu (28. 1. 2018) vrací k tématu potratu. Den nato irská vláda dala zelenou k referendu o uvolnění přísných potratových zákonů. Premiér Leo Varadkar ohlásil, že k němu dojde na konci května nebo na začátku června. Přesné datum bude zveřejněno po diskusí v parlamentu.

„Přítakáme-li k potratu z jakéhokoli důvodu, budou stejné argumenty použity také k ospravedlnění ukončení života starých, křehkých či význam-

něji postižených lidí. Pokud tuto hranici překročíme, návrat zpět nebude snadný,“ píše irský biskup. Jak dále Mons. Doran vysvětluje, důsledky případného odstranění dodatku pro vita (čl. 40.3.3) irské ústavy budou závažné, protože eliminuje z konstituce „odkaz k právu na život“ matky a dítěte, aniž by jej čímkoli nahradilo. Bude to jako „bianko šek“ v rukou vlády, který dovolí v budoucnu zavést jakákoliv pravidla pro interrupce.

Biskup povzbuzuje k soucitu, pravdivosti, modlitbě a především k podpoře žen a dodává, že ať už se s ústavou stane cokoli, církev zkoumá cesty, jak „nabídnout další podporu ženám, aby se mohly rozhodovat pro život nejen kvůli dítěti, ale také kvůli sobě samým“.

Zdroj: www.radiovaticana.cz

zkazí, přestává i skutečná Kristova přítomnost. Je však povinností kněze ohlídat, aby se to nestalo.

Součástí katolické víry je další tajemství, kterým je skutečná přítomnost celé Kristovy osoby jak ve způsobě chleba – Těla –, tak ve způsobě vína – Krve. To znamená, že v proměněné hostii je přítomen celý Kristus, se svým Tělem, Krví i duší. V proměněném víně je Kristus přítomen též celý, tedy se svým Tělem, Krví i duší. V obou způsobách je Kristus přítomný celý, tedy se svým božstvím i lidstvím. A to i v nejmenší částě. (8) Kristus je již v nebi, již nemůže zemřít, proto se zpřítomňuje celý. (9) Kdo při přijímání přijímá Tělo Kristovo, přijímá celého Krista a ne jen jeho část, vůbec nehraje roli, zda přijme celou hostii, nebo jen půl či čtvrt, nebo velkou či malou hostii... Nic nehovoří proti tomu, aby věřící přijímali jak pod způsobou chleba a vína, ale z tohoto hlediska je to skoro zbytečné. Církev se v dávných dobách rozhodla zrušit přijímání pod způsobou vína pro věřící (zhruba od 12. století), jednak by se spotřebovalo velké množství vína při velkém počtu věřících nebo by přijímání trvalo moc dlouho, dále hrozilo více zneuctění v důsledku vyliť, anebo měli někteří věřící problém přijmout z jednoho kalicha jako ostatní. Tedy jen praktické důvody. Po liturgických reformách po II. vatikánském koncilu se setkáváme s přijímáním pod obojí způsobou v hojnější míře, pokud je to z praktických důvodů možné. (10)

Materií této svátosti je chléb a víno. Chléb musí být pouze pšeničný, protože takový použil Kristus při Poslední večeři. Jiné druhy chleba – ječný, tmavý, celozrnný, slunečnicový atd. – jsou neplatnou materií. Stejně tak smí být pšeničná mouka zadělaná pouze vodou. Mléko a jiné přísady nejsou přípustné. V latinském obřadu se smí používat pouze nekvašený chléb, protože i ten použil Kristus při Poslední večeři. Nekvašený chléb byl předepsán pro večeři Paschy (srov. Ex 12,8), a proto jej použil i Ježíš. Nekvašený chléb má symbolizovat čistotu a neposkvrněnost Těla Kristova. Ovšem i kvašený chléb je platnou materií, protože východní církve používaly pro Eucharistii odedávna právě ten. Pravděpodobně, aby se odlišily od židovské tradice. (11) Víno smí být pouze z hroznů vinné révy. (12) Víno z jiného ovo-

Tříkrálová sbírka: Děkujeme dárcům za štědrost!

Všech 22 767 pokladniček Tříkrálové sbírky 2018 bylo sečteno pod úředním dozorem místní Charity na území celé ČR. Vybralo se do nich úctyhodných 112.260.037 Kč. Charita Česká republika teď děkuje všem, kteří s láskou přispívají na pomoc potřebným.

Oproti loňsku se do pokladniček vybralo o 13 milionů korun víc. „Výsledky letošní sbírky opět ukazují, že lidé v Česku mají stále otevřené a štědré srdce. Díky jejich darům budeme moci lépe a ve větším rozsahu pomáhat seniorům, lidem s postižením, matkám s dětmi v tísní, lidem bez domova, rodinám v tíživé situaci a sociálně vyloučeným,“ říká ředitel Charity Česká republika Lukáš Curylo. „Všem dárcům, dobrovolníkům i zaměstnancům ze srdce děkuji,“ zdůraznil.

Celkový výnos Tříkrálové sbírky 2018 bude znám v jarních měsících. Kromě peněz z pokladniček, komplet-

ně sečtených 31. ledna, zahrne také DMS a přímé dary na sbirkový účet.

Tříkrálová sbírka je největší dobrovolnická akce v České republice: prakticky všech zhruba 60 000 koledníků jsou děti v doprovodu starších kamarádů, často čerstvých držitelů občanských průkazů. Se sbírkou pomáhají ve svém volném čase. Díky koledě poznávají, že kolem nás jsou lidé, kteří potřebují pomoc druhých, že pomáhat může každý a že je to běžné.

Poděkování patří rovněž všem, kteří zaslali dárcovskou SMS v průběhu celostátního Tříkrálového koncertu, jež odvysílala Česká televize v neděli 7. ledna 2018. Lidé dohromady odeslali 33 139 DMS v hodnotě 1.823.831 Kč, což představuje o celou třetinu větší výměřek této charitativní akce než vloni.

Více na www.trikralovasbirka.cz nebo www.facebook.com/trikralovasbirka.

Zdroj: TS ČBK

ce nebo umělé víno není platnou materií. Rovněž se nesmí uměle přisazovat přidáním cukru, musí být přírodní.

Chléb a víno jsou plně symbolů. Jsou znamením společenství věřících mezi sebou – tak jako se z mnoha pšeničných zrn stane jeden chléb a z mnoha hroznů jedno víno, tak mají i věřící svatým

přijímáním srůst v jedno (mystické) tělo Kristovo. Zároveň obě tyto materie, tím že stojí odděleně, symbolizují oddělení Kristova Těla a Krve při jeho smrti. Dalším symbolem je přidávání vody do vína (to však není nutné pro platnost) během mešní části obětování. Tento úkon byl předepsán pro židovskou velikonoční večeři, proto tak jistě učinil i sám Ježíš. Pro nás je to symbolem události, kdy setník probodl Ježíšovi na kříži bok a vytryskla krev a voda. Dále smíchání vody s vínem symbolizuje spojení věřících s Kristem, a jako se každá kapka vody ve víně rozpustí, tak mají věřící splynout s Kristem a skrze milost mít podíl na jeho božském životě. (13)

Forma této svátosti spočívá v podstatě ve slovech „toto je moje tělo“ a „toto je moje krev“ nebo „toto je kalich mé krve“, jak jsme již uvedli o několik odstavců výše.

Ve svátosti Eucharistie nám dává Kristus za pokrm sám sebe. Nechtěl nám dát něco ze sebe, ale sebe celého. Proto se tato svátost stává svátostí lásky. Tak jako nám pozemský pokrm dává sílu, pomáhá nám růst a udržuje nás při životě, tak v nás sváté přijímání udržuje a rozmnožuje život

v milosti. Svaté přijímání nás chrání před pádem do smrtelného hříchu, posiluje nás natolik, že se můžeme snadno vyhnout všem smrtelným hříchům. Proto by bylo velmi lehkomyšlné chodit ke svatému přijímání jen zřídka, a i z toho důvodu platí církevní příkázání, že každý katolík musí minimálně 1x za rok – v době velikonoční – přijmout Eucharistii.⁽¹⁴⁾ To je absolutní minimum. Svaté přijímání nás také posiluje v duchovním boji. Zvláště ti, kdo svádí dlouhé a těžké boje s pokušeními těla, se mají posilňovat častým přijímáním této svátosti. Svaté přijímání též uzdravuje rány duše a také nás posiluje ve ctnostech.

Před přijetím svátosti Eucharistie je nutné náležitě se připravit, abychom z ní mohli vytěžit bohatý užitek. Ten, kdo není v milosti posvěcující, potřebuje svatou zpověď, neboť tak jako mrtvému již neprospívá pozemský pokrm, tak také duchovně mrtvému neprospěje pokrm duchovní. Kromě toho by se přijetím svatého přijímání ve stavu smrtelného hříchu dopustil dalšího smrtelného hříchu – svatokrádeže. Jak píše sv. Pavel, „jí a pije vlastní odsouzení“ (srov. 1 Kor 11,29). Věřícím ve stavu milosti posvěcující se přípravou stává modlitba. Existuje nepřehledné množství modliteb před svatým přijímáním v mnoha modlitebních knihách, ale velmi cenná je i modlitba vlastními slovy, přičemž se má vzbudit lítost nad svými hříchy a prosit o dar víry, naděje a lásky.

Z úcty k samotnému Kristu, kterého budeme přijímat, by měl věřící dodržet i tzv. eucharistický půst. Znamená to, že by se měl před přijetím této svátosti vyvarovat požívání pokrmů a nápojů (léky a čistá voda se nepočítají). V současné době je dle Kodexu kanonického práva předepsána minimálně 1 hodina, tzn. minimálně hodinu před přijímáním nejíst a nepít, přičemž vyjmutí jsou staří a nemocní lidé.⁽¹⁵⁾ Hodina je opravdu minimum, nicméně duchovní otcové doporučují pro prohloubení přípravy držet se alespoň pravidla, které platilo za papeže Pia XII. – tři hodiny před přijímáním nejíst pevné pokrmy a nepít alkoholické nápoje, hodinu před přijímáním nepít ostatní nápoje (čistá voda se opět nepočítá).⁽¹⁶⁾ V dřívějších dobách příkázáný půst od půlnoci, a to včetně pití obyčejné vody, se dnes již nevyžaduje.

Po přijetí svátosti oltářní se opět doporučuje setrvat chvíli v modlitbě – poděkování. Podle církevních Otců a teologů trvá přítomnost Pána v nás zhruba 10–15 minut, pak již přestává svátostná přítomnost, protože způsob chleba bývá porušen, nicméně účinky svatého přijímání zůstávají. Proto přibližně po tuto dobu bychom se neměli rozptylovat žádnými světskými záležitostmi.⁽¹⁷⁾

Na závěr kapitoly o svátosti Eucharistie bych rád čtenářům doporučil pojednání o mši svaté, které ve dvou částech vyšlo ve Světle č. 29/2017 a 30/2017, protože je tu ještě jedna věc, která činí tuto svátost výjimečnou: při jejím vysluhování se slaví oběť. Mše svatá je totiž nekrvavé⁽¹⁸⁾ zpřítomnění oběti Ježíše Krista na kříži. Slovo „oběť“ je tedy v souvislosti se mší svatou stěžejní, protože mše svatá není nikdy jen slavení Eucharistie nebo připomínka Poslední večeře Páně.

(Pokračování)

Poznámky:

- (1) Kromě Matoušova evangelia najdeme podobnou zprávu o ustanovení Eucharistie i v Markově a Lukášově evangeliu, a dokonce v 1. listu sv. Pavla Korinťanům v 11. kapitole.
- (2) Srov. P. Karl WALLNER, *Die sieben Sakramente*, St. Benno Verlag, 2013, str. 13.
- (3) Viz František TOMÁŠEK, *Katechismus katolického náboženství*, Michael 2012, čl. 133. A dále: „Svátost oltářní je nejen svátost, ale také oběť. Této svátosti se říká »oltářní«, protože se na oltáři koná a v něm ve svatostánku přechovává. Říkáme svátost »nejsvětější«, protože je v ní přítomen sám Pán Ježíš, který je nejvyšší svatý.“
- (4) Sám Martin Luther měl na tomto místě problém, a ačkoli by se symbolické chápání Eucharistie lépe hodilo do jeho pojetí svátostí, nemohl ignorovat čtyři zmínky v Písmu svatém bez udání doporučení chápat je pouze symbolicky. Naopak sv. Pavel výslovně vyzýval korintské křesťany, aby rozlišovali Tělo Páně od obyčejného jídla (srov. 1 Kor 11,27–29). Proto se u Luthera setkáváme s reálnou přítomností Krista v Eucharistii, byť pouze po dobu bohoslužby (po jejím skončení přestává reálná Kristova přítomnost existovat, proto se Eucharistie neuchovává ve svatostánku). S popřením reálné přítomnosti se setkáváme až v nauce reformátorů 16. století Kalvína a Zwingliho (viz Světlo 28/2017). I když je pravda, že již v 11. století přišel s něčím podobným heretik Berengar, který ovšem své mylné učení odvolal.

(5) Někteří exegeti na tomto místě poukazují na to, že Ježíš tak vyjádřil svůj postoj, že pravda se musí kázat nezkrácená a nepozměněná, i kdyby se od ní mnozí odvrátili. Tedy chtít se zalíbit všem nemá v evangeliu oporu.

(6) Srov. František TOMÁŠEK, *Katechismus katolického náboženství*, Michael 2012.

(7) In P. Matthias GAUDRON, *Sedm pramenů milosti*, Dědictví svatováclavské, 2014, str. 40.

(8) Viz František TOMÁŠEK, *Katechismus katolického náboženství*, Michael 2012, čl. 134.

(9) Úsměvně může působit poznámka, že kdyby apoštolové slavili mši svatou v době Kristovy smrti, proměnil by se chléb pouze v Tělo Kristovo a víno by se proměnilo pouze v Krev Kristovu.

(10) Je zde třeba dát pozor, abychom současně přijímání pod obojí způsobou nezaměnili s požadavky husitského hnutí, které vyplývaly z hereze, že ve způsobě chleba je přítomno pouze Tělo Kristovo a ve způsobě vína pouze Krev Kristova.

(11) Srov. P. Matthias GAUDRON, *Sedm pramenů milosti*, Dědictví svatováclavské, 2014, str. 42.

(12) Jako se lisuje víno z hroznu, tak se také „vylisovala“ Krev Kristova z jeho Těla při jeho utrpení.

(13) Srov. P. Matthias GAUDRON, *Sedm pramenů milosti*, Dědictví svatováclavské, 2014, str. 42.

(14) Toto příkázání církev stanovila na IV. lateránském koncilu roku 1215. V prvních křesťanských dobách chodili totiž věřící k přijímání pokaždé, když byli přítomni na mši svaté. Postupně ale začali v horlivosti upadat, až nakonec přijímali pouze třikrát: v době vánoční, velikonoční a svatodušní. Proto se tyto svátky dodnes nazývají „Hod Boží“.

(15) Srov. CIC, kán. 919.

(16) Srov. P. Matthias GAUDRON, *Sedm pramenů milosti*, Dědictví svatováclavské, 2014, str. 46.

(17) Toto doporučení je těžké zachovat pro rodiče malých dětí, kteří nezřídka musí své ratolesti usměrňovat i v okamžiku, kdy by rádi setrvali po svatém přijímání v děkovné modlitbě. Ovšem i tehdy je možné tuto oběť nemoci se soustředit pro lásku k svým dětem odevzdat Pánu jako poděkování za dary, které od něj dostáváme.

(18) Nekrvavá proto, že Kristus nyní již nemůže zemřít, neboť vstal z mrtvých a již neumírá – mše svatá je nekrvavé obnovení oběti na kříži. Po proměňování tedy leží Kristus na oltáři ve vnějším stavu smrti a sebeobětování. Přítom jej naplňuje stejné obětní smýšlení, kterým byl prodchnut na kříži, neboť to vstupem na nebesa nevyhaslo, ale trvá nadále. Kristus je naplněn postojem nejdokonalější odevzdanosti vůči Otcům a vroucím práním obětovat se pro spásu duší. To je zážrak mše svaté.

Pokání – kající pobožnost – svatá zpověď

Svými hříchy jsme se vzdálili od Boha. Pod slovem „pokání“ myslí Ježíš obrácení, návrat k Bohu tím, že uvěříme evangeliu (Mk 1,15) a změním své vnitřní zaměření. To znamená milovat ze srdce Boha a své bližní. To se pak projevuje ve skutcích lásky k Bohu a k bližnímu: v modlitbě, postu, dávání almužen. Ježíš nás však důrazně varuje před pokrytectvím. Když se modlíme, nemáme to dělat na veřejných místech, aby na nás bylo vidět, nýbrž v tiché komůrce svého srdce (Mt 6,5n). Když dáváme almužnu, nesmí pravá ruka vědět, co dělá levá (Mt 6,2n) – to znamená, že se tím nemáme chlubit. Když se postíme, nemáme chodit oblečení v pytlovinu, s popelem a zachmuřeným obličejem, ale máme si pomazat hlavu. Bůh, ten vševědoucí a milosrdný Otec, vidí do našeho srdce a zná naše smýšlení (Mt 6,17).

Jan Křtitel vyzývá lidi k obrácení a pokání, to znamená konkrétně k pomoci chudým, nevymáhat daně více, než je dovoleno, spokojit se se svým žoldem a neokrádat lidi. Tyto požadavky se dají snadno použít na dnešní dobu: vyplácet spravedlivou mzdu, nepodvádět, nekrást, být čestný a spokojený s tím, co mám. Rubáš mrtvého nemá žádné kapsy, ale dobré skutky nás doprovázejí na věčnost. Ježíš nám připomíná, abychom si shromažďovali poklady v nebi, které mají nekazí (Mt 6,19n).

Už ve Starém zákoně vyzývá Bůh lidi k obrácení a pokání ústy proroků. Prorok Jonáš uskutečňuje tento úkol Boží v Ninive. Tamější král nařídil půst pro lidi a zvířata a Bůh uchránil ve svém milosrdenství veliké město. Není to tak, že by se dokonalý Bůh přitom měnil, nebo převracel svoje plány, nýbrž že lidé změnili své chování. Obracují se, aby nešli do zkázy, kterou si zvolili svým hříšným chováním.

Prorok Nátan ukazuje na příkaz Boží v podobnosti králi Davidovi jeho vraždu a cizoložství. David lituje, čili uvědomuje si, že zhrěšil a nechce to už dělat! Svých hříchů lituje. Vraždu již nemůže vrátit zpět, ale koná pokání tím, že se postí (2 Sam 11 a 12). Bůh bude na konci časů pro všechny všim, zvláště těm, kteří museli zakusit na zemi mnoho bezpráví

a utrpení. Těm vykoná nekonečně mnoho dobrého. Proroci Jeremiáš (Jer 3,21) a Ezechiel (Ez 3,19) rozuměli pod slovem pokání odvrácení se od hříchů. Ten příkaz, konat pokání, platí pro celý náš život. Stále znovu se musíme odvracet od svých hříchů tím, že se navracíme k Bohu

*Jose Leonardo (1601-1652):
Jan Křtitel káže u Jordánu*

*„Milosrdný Otče, Tvůj Syn Ježíš Kristus, soudce nad živými i mrtvými, osvobodil v ponížení svého prvního příchodu lidstvo ze hříchu. Až znovu přijde ve slávě, bude žádat účty ze všech hříchů od našich otců, bratrů a sester a od nás, Tvých služebníků. Pohnuti Duchem Svatým, obracíme se s lítostivým srdcem k Tobě. Dej nám své slietování a odpuštění hříchů. O to Tě prosíme skrze Krista našeho Pána.“
(Modlitba Jana Pavla II. po prosbách o odpuštění v roce 2000)*

*„Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, urovnejte mu stezky.“
(Mk 1,3) Tak vystoupil Jan Křtitel na poušti a hlásal křest na odpuštění hříchů.*

(odvrácení) a konáme činy lásky k Bohu a k bližním (činy pokání).

Jedním druhem pokání je kající pobožnost. Už ve Starém zákoně se konaly kající pobožnosti (Joel 1 a 2; Nehemiáš 9). Kající pobožnost slouží k uvědomění si vlastní hříšnosti: Přemýšlíme o tom, co dobrého jsme zanedbali a co špatného vykonali. V pobožnosti voláme svými modlitbami k milostivému a milosrdnému Bohu, aby nám dal milost lítosti nad našimi hříchy a aby nám pomohl. Jenom s Boží milostí a pomocí se můžeme polepšit. Kající pobožnost však nenahrazuje svatou zpověď. Tam nám Ježíš odpouští naše hříchy a dává nám milost, abychom mohli dobře bojovat a stali se stálejšími. Nehrejme si ale se svatou zpovědí a s hříchy. Protože každý hřích – také takzvaný hřích všední – zraňuje naše srdce a oslabuje nás. To v sobě skrývá nebezpečí špatného návyku a tyto špatné návyky se rychle stávají příteží, která nás vzdaluje od Boha.

Kající pobožnost v sobě zahrnuje tři úkony, které jsou stejné jako u svaté zpovědi: modlitbu, uvědomění si hříšnosti a lítost. To se děje ve společenství věřících. Musí se však v každém případě vykonat v tiché komůrce příprava na svatou zpověď se zpovědním zrcadlem. V průběhu svaté zpovědi vyznáváme své hříchy a dostaneme rozhrěšení a uložené pokání. Předsevzetí polepšit se konáme během svaté zpovědi i po ní, tedy vlastně pořád!

Můžeme a máme konat pokání také za své bližní i za zemřelé. Tím následujeme příklad svatých. Všechny milosti pocházejí z Ježíšovy oběti na kříži. On za nás z lásky dobrovolně vydal svůj život. Ovšem aby nedošlo k nedorozumění. Ježíš nemusel konat pokání. On byl bez hříchu – Ježíš je vždycky zcela svatý a čistý!

Za zemřelé se velmi doporučuje získávání odpustků. Církev odebrává ze zásluh Ježíše Krista a svatých naše skutky lásky k Bohu a bližnímu a věnuje je ubohým duším. Podstatou odpustků je láska Boží, která se projevuje ve svátosti Eucharistie a ve svaté zpovědi. K tomu přistupuje vědomé odvrácení od hříchu, modlitba na úmysly papeže a nějaký zvláštní skutek (třeba společná modlitba růžence nebo půlhodina klanění před Nejsvětější svátostí).

Nesplníme-li vždycky všechny podmínky, pak získáme částečný odpustek. Přitom je důležité, že nesmýšlíme jako obchodníci, ale máme na mysli lásku k Bohu a bližnímu. Nevystavujeme se však nátlaku, ale prožíváme všechny dny v lásce Boží.

Jsmo Bohu vděční, že můžeme konat pokání za své hříchy. Neodsunujeme to do neurčita, ale začneme hned. Vezměme si za příklad svatého Petra nebo svatou Marii Magdalénu nebo jiné svaté lidi. Na zemi nebyl nikdo okamžitě svatým kromě našeho Pána a Boha Ježíše Krista a jeho Matky, nejblahoslavenější Panny Marie. Všichni ostatní šli cestou obrácení a pokání. Nikdo nemusí a nemůže jít po této cestě sám. Bůh čeká na naše prosby – On ví, co potřebujeme, ale Otec chce, abychom své prosby přednášeli ve jménu jeho milovaného Syna Ježíše Krista. Už při této prosebné modlitbě stojí Duch Svatý při nás a zastává se nás. Naše uši ale musí slyšet, co je pro nás dobré, jinak zapomeneme na Boha a odpadneme od Něho. Bůh čeká na nás a Ježíš pro nás připravil v nebi příbytky. Nezapomínejme proto nikdy poděkovat: „Děkuji Ti, Pane Ježíši Kriste, že jsi za mne zemřel. Nedej, aby Tvoje krev a Tvé utrpení byly pro mne nadarmo. Amen.“

Z *Der Fels* 9–10/2017 přeložil -mp-

Pokání Marie Magdalény

„Když byl Jan vydán, přišel Ježíš do Galileje, hlásal Boží evangelium a říkal: »Čas se naplnil a Boží království je velmi blízko; číňte pokání a věřte evangelium.«“ (Mk 1,14–15)

Můj pomocník v misi

Sjednotit svůj kříž s Kristovým utrpením a stát se potom na lůžku dokonce misionářem, je velkou milostí. To je pravda. Avšak tuto milost a nepopsatelnou vnitřní útěchu, která z ní vychází, chce darovat Bůh všem trpícím. P. Hernán Jiménez z Mexika, který je dnes jedním z rektorů mezinárodního studijního centra Kristových legionářů v Římě, vypráví o kříži svého přítele Laura.

V roce 1991 jsem začal působit v severní Itálii. V blízkosti města Novara jsem navštívil 27letého muže Laura. Byla to moje první zkušenost s člověkem nemocným AIDS. Lauro byl v minulosti drogově závislý. Každý, kdo se nachází v posledním stadiu nemoci, zakusí monotónnost hodin, které pomalu plynou pod jařmem nezvratné skutečnosti, že ho už nečeká nic jiného než jistá smrt. Lauro přistoupil ke svaté zpovědi a po mnoha letech opět přijal svaté přijímání. Začal jsem ho častěji navštěvovat. Role kněze navštívit nemocného se postupně změnila v návštěvu dobrého přítele. V krátkém čase se ze mne stal přítel, který byl zároveň i knězem. A tak se stal zázrak.

Jednoho dne jsem se znovu vydal na návštěvu za Laurem. Najednou mě napadlo: „Přijdeš tam, zůstaneš necelou hodinu, zažertuješ si s ním a vyzpovídáš ho. Ale potom ho v jeho utrpení opět necháš samotného a ty se vrátíš do svého světa. Tomu však musí být konec! Takhle to dále nejde!“ V podstatě jsem však nevěděl, co jiného bych pro něho mohl udělat.

Najednou jsem v autě zaslechl hlas, který ke mně promluvil tak jasně a zřetelně, až jsem se musel otočit, abych viděl, kdo tam je. „Zastav se u nejbližšího kostela a vyžádej si kříž,“ uslyšel jsem opět hlas. Pochopil jsem, že vychází z mého nitra.

Zastavil jsem u prvního kostela, který byl po cestě. Naštěstí jsem faráře znal. Vstoupil jsem dovnitř a poprosil ho: „Potřeboval bych kříž.“ – „Kříž?“ zeptal se kněz překvapeně. „Ano, mám jej přinést nemocnému.“ Šli jsme spolu do sakristie, kde mi podal zaprášený kříž. Poděkoval jsem mu a vrátil se k autu. Do cíle mi scházela už jen půlhodina. Vypnul jsem autorádio, abych se mohl soustředit na to, co mám vykonat.

Když jsem dorazil na místo, nechtěl jsem jít do domu s křížem. Řekl jsem si: „Pane, když mi neukážeš, co ode mne chceš, nechám tě tu.“ Když jsem vystupo-

val z auta, ještě jednou jsem se otočil a v té chvíli jsem viděl, jak dopadá sluneční paprsek na tělo Pána Ježíše na kříži. Okamžitě se mi rozbřesкло! Věděl jsem, co si Pán přeje. Vzal jsem kříž a vstoupil do domu. Jako vždy jsem se svým přítelem hovořil

P. Hernán Jiménez

o Bohu a o světě. Nakonec jsem však řekl: „Lauro, přinesl jsem ti dárek, ale záleží jen na tobě, zda jej chceš.“ – „Ano, otče!“ – „Bude to však pro tebe náročné,“ varoval jsem ho a zeptal se dále: „Chceš se stát misionářem?“ Z vyhublé tváře nečápavě na mě hleděly Laurovy velké oči. Tehdy jsem mu ukázal kříž:

„Podívej se dobře na kříž! Ježíš je jediný na této zemi, kdo tě zná do hloubky a rozumí ti. Ty jsi připoután k posteli, on ke kříži. Tebe bolí tvoje rány. Jemu hřeby způsobují nevyslovná muka. Tobě se zdá, že hodiny v noci neplynou a k tobě se vkrádá pokušení zoufalství. A on volal ke svému Otci: »Proč jsi mě opustil?«“

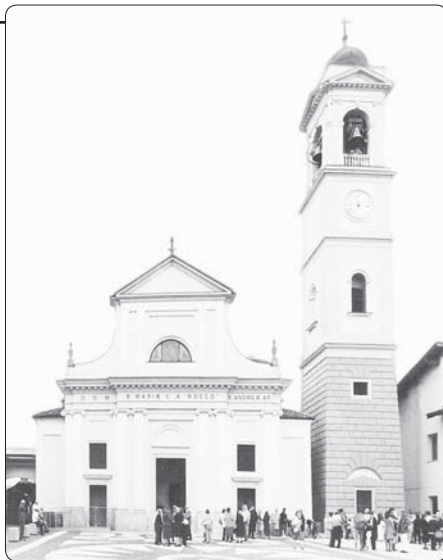
Viděl jsem nemocného chlapce upřímně hledět na Ježíše na kříži. Jako kněz jsem pochopil, že se zde stal zázrak milosti a pokračoval jsem:

„Podívej se, Lauro, na tento rozdíl: On je nevinný a obětoval se za nás. Tys oproti tomu vinen. Sám sis zavinil, co se ti stalo. Ale on to vzal za tebe na sebe, aby dal smysl tvému utrpení. Lauro, ty máš moc – vlastníš nekonečný poklad, který jsi ještě

nevyzdvihl. Jsou to tvoje bolesti, samota, často také strach. Nepromarni jej! Když přijmeš své těžké utrpení a nesnesitelné bolesti a řekneš: »Ježíši na kříži, ty mi rozumíš. Obětují ti všechno. Spolu s tebou chci zachránit svět,« už tě potom nikdo nezastaví. Staneš se bohatým na milost, silným skrze milost. Rozumíš?“

Mlčky přikývl a se slzami v očích napřáhl ruku ke kříži.

„Lauro, ještě jsem ale neskončil. Chceš mi pomoci v misi? Měl bys vědět, že mě pověřili, abych už za šest měsíců otevřel seminář. K tomu potřebuji dům, povolení, peníze a mladé muže s kněžským povoláním. Kromě toho se denně potkávám s těžkými případy. Už nevím, jak to mám všechno zvládnout. Proto tě prosím: Pomoz mi jako misionář! Když se budeme muset postarat o těžké případy, zavolám ti. Budeš se pak modlit a obětovat za tyto mladé lidi i za budoucí seminář. Opravdu nevím, Lauro, jak mám dále pokračovat, kdybych měl být sám. Společně to však zvládneme. Chceš mi pomoci?“ – „Jsem ochoten. Jsem ochoten,“ souhlasil Lauro, přikyvuje hlavou. Tehdy jsem mu položil kříž na hrud'. Vzal ho jednou rukou a zavřel oči. Mlčky jsem opustil pokoj, ale ještě jednou jsem se krátce otočil za Laurem. Byl zcela s Ježíšem a vůbec mě už nevnímal.

Farní kostel sv. Ondřeje v Pernate

Od toho dne jsme spolu telefonovali nejméně dvakrát do týdne. „Otče, jak se daří?“ zeptal se. Když jsem mu svěřil nějaké problémy, Lauro mi odvětil: „Nedělej si starosti, otče. Právě mám strašné bolesti. Všechny je obětují za tebe. Ale i ty se musíš modlit! Já se obětují, ty se modliš! Jsme přece tým, ne?“ V takových okamžicích jsem jasně chápal, že on je misionář, že Lauro je silný. Postupem času těžkých případů přibývalo. Když jsem navštívil svého přítele, vyprávěl jsem mu o úspěších, těžkostech, sdělil jsem mu jména. Zachytával každý detail, aby jej mohl položit na oltář svého utrpení. A během tří měsíců přišla schvá-

lení, prvá povolání, materiální podpora, dům i obrácení. V průběhu slavení mše svaté při otevření a vysvěcení semináře jsem myslel na Laura; a právě tehdy si ho Bůh vzal k sobě. Laurova misie se splnila. Byl pochován se svým „misionářským křížem“ na hrudi. Nemohl jsem se, žel, zúčastnit pohřebních obřadů.

Když jsem však potom navštívil jeho matku, sdělila mi několik podrobností z Laurova života. V posledních měsících ji vždy znovu a znovu prosil, aby mu držela kříž před očima. Matka mu četla seznam těžkých případů a on se hodiny před křížem modlil. Když už byl vysílený, vždy ještě dodal: „Ještě jedno, mami!“ A tak mu přečetla další jméno. Laurova matka však neznala celý příběh jeho misie. Když jsem vzpomněl kostel, z kterého jsem vzal kříž, rozplakala se: „Odkud přesně jste vzal ten kříž?“ – „Z farnosti Pernate,“ odpověděl jsem jí. Zavzlykala a hluboce dojatá mi prozradila: „Tam jsme bydleli, když Lauro přišel na svět, a v tomto kostele byl před třiatřiceti lety pokřtěn.“

Pramen: Thomas u. Valentin Gögele LC, Das ganz normale Wunder, 100 Glaubenszeugnisse von katholischen Priestern

Z Vítězstvo Srdca 115/2017 přeložil -dd-

Kardinál Sarah: Křesťané jsou nejvíce pronásledováni na Západě

„Pro mnoho lidí je Bůh mrtvý. Ale to my jsme Ho zabili. Naše kostely jsou jeho hroby. A lidé už do nich nechodí, protože v nich cítí rozklad,“ řekl v Bruselu kardinál Robert Sarah. Na pozvání belgického primase se 8. února prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti setkal s věřícími diecéze hlavního města. Mluvil mimo jiné o ničení, jakého se západní státy dopouštějí ve světě – a zejména v chudých zemích. Poznamenal mimo jiné, že humanitární pomoc se často váže na přitakání potratům nebo ideologii gender.

Největší pozornost však vatikánský kardinál věnoval civilizační krizi, kterou dnes prožívá Západ. Jak zdůraznil, je důsledkem odmítnutí Boha a pravdy o člověku. Vyjádřil bolest nad tím, že v Belgii jsou přijímány zákony útočící na život či

rodinu, a nikdo se proti tomu nepostaví. Co hůře, někteří představitelé církve chtějí přizpůsobovat evangelium požadavkům světa. Kardinál Sarah vybídl belgické katolíky k věrnosti a odvaze. „Nestyďte se za Krista, nestyďte se za svou víru,“ apeloval africký kardinál.

„Nejvíce pronásledováni křesťané nežijí na Blízkém východě nebo v Africe, nýbrž právě tady. Jste nejvíce pronásledováni, protože chtějí uspat a ochromit vaši víru. Chtějí zabít vaši víru a vaše křesťanské hodnoty. Říkají vám: žijte tak jako všichni, buďte modernější. Nejvíce pronásledováni křesťané žijí na Západě. Je sice pravda, že v Africe nás podřezávají. Když jdeš v Nigérii do kostela, nevíš, zda se vrátíš domů, protože v kostele může být bomba. To je pravda. Ale fyzická smrt není to nejhorší. Horší je

smrt morální. A tady se uspává církev a její učení. Chtějí, abyste na všechno přistoupili: na potraty, eutanazii... na všechno. Jste nejvíce pronásledováni. Jak přetrvat pronásledování? Díky modlitbě. Kristus nám říká: Beze mne nemůžete činit nic. Buďte lidmi modlitby! Chodte do kostela, modlete se doma, prostě o Boží sílu, scházejte se, buďte nezlomní ve víře. Spojte se a braňte svoji víru,“ řekl kardinál Sarah.

V pasáži o významu modlitby prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti ukázal na příklad Benedikta XVI. „Rezignoval na papežskou službu a pro mnoho z nás to bylo velmi bolestné. Dnes však píše další encykliku svým životem. Ukazuje nám, že modlitba a Bůh mají být naši prioritou,“ dodal kardinál Sarah.

www.radiovaticana.cz, 9. 2. 2018

Ani oko nevidělo... (16)

Hlava XVI.

O SLÁVĚ PÁNA JEŽÍŠE A PANNY MARIE

Než přistoupíme k rozjímání o vznešené slávě, která obklopuje svaté v nebi, přičiníme se, abychom si zjednali správný pojem o milosti Boží, která je uschopňuje k vznešeným a šlechtným věcem, o nichž budeme nyní uvažovat. Všichni nebešťané kromě Pána Ježíše a Panny Marie byli počati v hříchu, a proto podrobili tímž pokušením, která i nás denně napadají. Nikdy by nebyli zvítězili a dosáhli nadpřirozené slávy, která je nyní obklopuje, kdyby byli bývali ponecháni vlastní přirozené síle, či spíše slabosti.

Když vstoupíme do pěstěné zahrady, plné květů všech barevných odstínů a všech stupňů krásy, nikdy nás ani nenapadne myslit, že tak rostou samy od sebe anebo že si daly líbeznou vůni samy. Víme, že dovednost zahradníka přispěla k jejich vzrůstu a kráse, víme, že i déšť a svit sluneční, jakost půdy a jiné přirozené vlivy dodaly to, co bylo mimo dosah moci zahradníkovy; a konečně přicházíme k Bohu, jedinému Původci jejich života, vzrůstu a dokonalosti.

Nyní vstupme do slavné zahrady Boží a uvažujme o spanilých květech, vysázených a vypěstěných jeho milostí. Každý nebešťan je květinou krásnou podle míry přijatých milostí a podle toho, jak těch milostí užíval. Někteří obdrželi milost apoštolskou a všichni kromě jednoho působili s touto milostí. Jiní dostali milost mučednictví, jiní milost kněžství, jiní milost, že dovedli šlapat po cti a požitcích tohoto světa a zasvětit se Bohu v řeholních společnostech, kdežto druzí zase přijali milost, že se posvětili životem ve světě. Tak každý z nich dosáhl slávy tím, že věrně užíval milostí, z nichž čerpal nadpřirozenou sílu. *Nikdo z celého nebe nemůže říci, že dosáhl blaženosti jen svým vlastním přirozeným přičiněním, neboť bez milosti Boží nemůžeme ani dobře myslit, ani vyslovit jméno Ježíš; jak tedy bychom si mohli zasloužit nebeskou odměnu!*

Proto ti nejvyšší v nebi musí říci se sv. Pavlem: „Milostí Boží však jsem to, co

jsem, a milost jeho ke mně nebyla marná, nýbrž pracoval jsem více než oni všichni, ale ne já, nýbrž milost Boží se mnou.“ (1 Kor 15,10)

Jen pomocí té milosti dosáhli svatí nebeské blaženosti, jen s touto všemocnou milostí si zasloužili koruny nehynoucí, o níž sv. Pavel tak směle a s takovou důvěrou mluví: „*Dobry boj jsem bojoval, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval; pro budoucnost je mi uložena koruna spravedlnosti, kterou mi dá v onen den Pán, spravedlivý soudce, ale nejen mně, nýbrž i všem těm, kteří milovali jeho příchod.*“ (2 Tim 4,7-8) O této slavné koruně budeme nyní rozjímat, a to předně v *Ježíši Kristu*, jenž ve své lidské přirozenosti je povýšen a oslaven nade všechny nebešťany.

Ježíš Kristus je Syn Boží, ale je též „*Syn člověka*“. Jako Bůh má svou slávu od věčnosti do věčnosti. Jeho sláva neměla počátku, ani nebude mít konce. Protože má zdroj v jeho bytnosti, nemůže se ani zvětšit ani zmenšit. Tato sláva se velice liší od slávy jeho lidské přirozenosti, kterou přijal a jež má počátek a může se zvětšovat. Skutečně se i zvětšila, poněvadž ji povznesl nade vše, co není Bůh. Uvažujme o jeho veliké slávě a radujme se s Ním z jeho neskonale blaženosti.

Vizme Ho na pravici Boha Otce, oděného „*velikou slávou a velebností*“. Osobní spojení věčného Syna Božího s lidskou přirozeností skýtá Mu jako člověku nepřekonatelnou přednost ve všem: v moci, svatosti a ve všech ostatních vlastnostech stvořené přirozenosti. Je tak dokonale ovládan a proniknut božskou přirozeností, že jeho klaněhodné Srdce je trůnem nejdokonalejšího štěstí, jakého kdy člověk požíval. Toto milující Srdce, čistější než nejjasnější sluneční paprsky, překypuje nejvznešenějšími radostmi, plynoucími ze samého lůna Nejsvětější Trojice.

Nikdo na zemi nemiloval Boha ani lidi tak jako On. Nyní zase není nikdo v nebi tak milován jako On, ani od Boha samého, ani od šťastných zástupců, které obklopují jeho trůn. Žádný člověk se tedy ještě nikdy netěšil, ani se nikdy nemůže těšit z tak čistého, vznešeného a nesmírného štěstí jako On.

Když byl Ježíš Kristus ještě na zemi, byla jeho duše smutná až k smrti, nyní však je proniknuta proudy radostí, příliš velikých, aby to ubohý lidský jazyk mohl vyjádřit. Na zemi trpěl všemi smysly. Trpěl hladem a žízní, zimou i horkem, únavou a nesčetným strádáním v chudobě. Zvláště při krvavém umučení byl trýzněn jeho zrak, sluch, chuť a především hmat v míře nejvyšší. A nyní se jeho oslavené smysly staly průchody, kterými proudí do jeho duše nejjemnější požitky. Vidí nyní kolem sebe tisíce vyvolených, které jeho drahocenná Krev posvětila a okrášlila. Slyší ustavičně sladkou harmonii jejich vděčných zpěvů. Jeho svaté Tělo, jež bylo drásáno a drceno, znetvořeno a zneuctěno, poplíváno od nepřátel, je nyní nejkrásnější, nejdokonalejší a nejskvělejší v celém nebeském království. Je sluncem, které svým jasem vlévá krásu a život celému nebi. Slovem: Pán Ježíš jako člověk má nejvyšší moc, velebnost, moudrost a slávu a požívá nejdokonalejší a nejúplnější blaženosti, jež kdy z Boha vyšla.

Ale snad řekneme: Nemá Ježíš všechnu tu nevýslovnou slávu jen pro své vznešené výsady? Není to vše jen pro hypostatické spojení, jež Ho povýšilo a oslavilo nade všechny? Odpovídám: Ačkoliv hypostatické spojení již svou povahou Mu dává právo na první místo v nebi, přece Mu neskýtá té slávy ani té odměny, která Mu náleží jako Vykupiteli lidského pokolení. *Hypostatické spojení je vznešenou výsadou, svobodným darem Božím, který si sám nemohl zasloužit.* Tato výsada podle záměru jeho Otce zahrnuje v sobě úřad vykupitelský. *To bylo jeho povolání na světě a On je vyplnil věrně. Učil svět předně příkladem a pak svou božskou naukou. Potom se podrobil dobrovolně a ochotně všem potupám při svém hořkém umučení a konečně dokončil veliké dílo lidského vykoupění smrtí na kříži.*

Nyní je odměněn a tak podivuhodně oslaven za svůj život, plný chudoby, utrpení a pokořování, nikoli jen pro své hypostatické spojení. Poslyšme sv. Pavla a on vám řekne, proč byl Ježíš povýšen nade všechno, co je v nebi: „Ponížil sebe sama, stal se poslušným až k smrti, a to k smrti kříže. Proto Ho také Bůh povýšil a dal Mu jméno, které je nade všechno jméno, aby ve jménu Ježíšově pokleklo veškeré koleno: ne-

Poselství Panny Marie pro Mirjanu Soldo

bešťanů, pozemšťanů i těch, kteří jsou v podsvětí.“ (Flp 2,8-10) Jistě tím nechce ani zdaleka tvrdit, že má Ježíš největší slávu v nebi jen pro své hypostatické spojení. Tato sláva je Mu dána od Otce jakožto „koruna spravedlnosti“, kterou si zasloužil utrpením a poslušností až k smrti kříže.

Jaký to krásný hymnus se ozývá po celou věčnost nebeskými sídly! Poslyšme: „Hoden jsi, (Pane), vzít knihu a otevřít její pečeti, neboť jsi byl zabit a vykoupil jsi svou krví pro Boha (lidi) z každého pokolení a jazyka a lidu i národa.“ (Zj 5,9) Je jisté, že Ježíš Kristus je ve své lidské přirozenosti odměněn nejvyšší slávou nebeskou za své vlastní zásluhy.

Uvažujme nyní na chvíli o slávě Panny Marie. Ježíš je králem nebes, Maria je královnou. Ona je jistě nejbliže Ježíši v důstojnosti i v zásluhách, a její sláva je proto největší po jeho jasné velebnosti. Ona je žena, o níž praví Miláček Páně: „I ukázalo se veliké znamení v nebi: Žena oděná sluncem a měsíc pod jejíma nohama a na její hlavě koruna z dvanácti hvězd.“ (Zj 12,1) Větší slávu si nemůžeme představit. Lidská slova to nedovedou lépe vyjádřit, protože naše nejvznešenější představy o slávě jsou vypůjčeny z krásných světů, které září nad námi v modrém éteru. Na hrudi má nebeská Královna klenot nevýslovně krásný a na něm vepsány své tři výsady: *Neposkrvněná Početí, Matka Boží, Panna*. Tyto veliké výsady má jen Ona; pro ně je vyvolenou královnou andělů i lidí. Věčný Bůh z Ní přijal tělo, spojil Ji se sebou poutem nejvzácnějším. Ozářil Ji jasem své vlastní veliké slávy; nyní trůní po pravici Ježíšově. Všemohoucí Otec pohlíží na Ni se zalíbením jako na svou milovanou dceru, záříci čistotou, krásou a všemi ostatními dokonalostmi. Duch Svatý Ji nazývá svou neposkrvněnou a věrnou nevěstou, již nikdy ani dech hříchu neovanul; Ježíš Kristus, jsa ve vsi své slávě tělo z jejího těla a kosti z jejich kostí, Ji jmenuje svou sladkou, milovanou Matkou. Můžeme si myslet ještě větší slávu kromě hypostatického spojení?

Krále pozemského by rmoutilo, kdyby viděl, že mnoho jiných žen předčí jeho matku, dceru nebo snoubenku v kráse, moudrosti, ctnosti a v jiných přednostech. Ale i kdyby se sebevíce pro to rmoutil, zůstal by přece vzhledem k tomu nedostatku bezmocný a dále by musel patřit

„Drahé děti, vy, které můj Syn miluje, vy, které já miluji nesmírnou mateřskou láskou, nedovolte, aby sobectví, sebeláska vládly světem. Nedovolte, aby láska a dobrota byly skryté. Vy, kteří jste milováni, kteří jste poznali lásku mého Syna, vzpomeňte si, že být milován znamená milovat. Děti moje, mějte víru. Když máte víru, jste šťastní a šíříte mír, duše se vám zachvívá radostí. V té duši je můj Syn. Když se dáváte pro víru, když se dáváte pro lásku, když konáte dobro bližnímu, můj Syn se ve vaší duši usmívá. Apoštolové mojí lásky, já se k vám jako matka obracím, shromažďuji vás kolem sebe a chci vás vodit cestou lásky a víry, cestou, která vede ke světlu světa. Kvůli lásce, kvůli víře jsem tu, protože vám chci mateřským požehnáním dát naději a sílu na vaši cestě, protože cesta, která vede k mému Synu, není lehká: je cestou odříkání, dávání, oběti, odpuštění a mnoha, mnoha lásky. Ale ta cesta vede k míru a štěstí. Děti moje, nevěřte lživým hlasům, které k vám mluví o falešných věcech, falešném třpytu. Vy, děti moje, se vraťte k Písmu. S nesmírnou láskou na vás hledím, a z milosti Boží se vám projevují. Děti moje, pojďte se mnou, ať se vám duše radostí zachvívá. Děkuji vám.“

2. února 2018

na to, že jiné předčí a zastihují ty, které jsou mu nejdražší. Ne tak v nebi. Tam se nikdy nebude moci říci, že je tam některá žena svatější, čistší, moudřejší, krásnější než Panna Maria. Neboť všemohoucí Bůh Ji dal takové vlastnosti, že je jimi na věky povýšena nade všechny tvory. Ozdobil Ji dary přirozenými, milostí a slávou v míře nejvyšší. Ona je přede všemi svatými „milostí plná“ a účastna božské přirozenosti, a proto její neposkrvněné Srdce, čistější než křišťál, je sídlem nejdokonalějšího štěstí.

Avšak pamatujme, že všechnu tu velkou slávu nemá Panna Maria jen pro své slavné výsady. Ty jsou právě tak jako u Ježíše pouhé dary Boží, které si nezasloužila. Ale ona dobrovolně a velkomyšlně přistoupila na všechny záměry Boží, a proto je odměněna nejvyšší slávou v nebi. Ona také jako Ježíš byla poslušna až k smrti. Ona se rovněž podrobila nejtěžším zkouškám Prozřetelnosti. Snášela trpělivě všeliká strádání, neboť žila v chudobě. Přetrpěla nejtrpčí bolesti při utrpení svého milovaného Syna a její čistá duše byla zahrnuta smrtelnou úzkostí, o níž si nemůžeme učinit ani slabé ponětí. Proto Ji Bůh povýšil a dal Ji jméno, které je nad všeliké jméno mimo jméno Ježíš.

Vidíme, že Pán Ježíš i Panna Maria, Král i Královna nebes, jsou povýšeni nad anděly i lidi v slávě za svou hrdinskou ctnost, kterou žili na tomto světě, ne tedy jen pro svou důstojnost a pro vznešené výsady. Oba pracovali, trpěli a zasloužili si „korunu spravedlnosti“, kterou

jím udělil spravedlivý Soudce jako odměnu za jejich zásluhy.

Je nemožné myslet na Pána Ježíše a na Pannu Marii bez vzpomínky na vznešeného sv. Josefa. On je tak důvěrně s Nimi spojen, že nemožno ani na něho zapominat, ani ho odlučovat od nich. Byl světcem skrytým. Byl to vpravdě „muž spravedlivý“, jak jej Písmo svaté nazývá. Byl tak pokorný, tak čistý, tak nevýslovně šlechetný k přesvaté Panně! Miloval tak velice Pána Ježíše, tak něžně a pečlivě se o Něj staral v jeho mládí! Kdykoli dostal rozkaz, vždy poslechl ochotně, bez výmluv a bez reptání, ačkoliv mnohdy bylo jeho provedení spojeno s velkým strádáním a utrpením. Slovem, sv. Josef též spolupůsobil s milostí svého vznešeného povolání, a nyní září ve velké slávě poblíž Ježíše a Marie. On je oslaven i za svou něžnou lásku k Bohu, k Ježíši, k Marii a ke svému okolí, ne tedy jen pro slavnou výsadu, že byl strážcem Mariiny čistoty a Ježíšovým pěstounem. Proto jeho vynikající sláva je též „korunou spravedlnosti“, již spravedlivý Soudce vsadil na jeho hlavu.

(Pokračování)

Z knihy F. J. Boudreaux S.J.: *Ini oko nevidělo... Přeložily a vydaly Sestry Neposkrvněného Početí Panny Marie v Přerově. Vytiskla Společenská knihtiskárna v Přerově v roce 1934. Imprimatur Olomucii, die 9 Aprilis 1934, Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis.*

(Redakčně upraveno)

Pondělí 26. 2. 2018

6:05 Klapka s ... (89. díl): Pavlína a Kateřina Taubingerovy **7:10** Buon giorno s Františkem **8:10** Causa Carnivora **8:45** V pohorách po horách (13. díl): Hruboskalsko **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 (35. díl): Iluze **9:40** Outdoor Films s Natálií a Michalem Maděrovými (34. díl): Na kajaku kolem Velké Británie **11:15** Ars Vaticana (5. díl) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Velké ticho v Poličanech **13:15** Spirituál kvintet na Dostavníku 2013 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Noční univerzita: Pavel a Hana Kalčíkovi – Nejsme sirotci ... **15:20** Můj Bůh a Walter: Člověk **15:35** V souvislostech (218. díl) **16:00** Pro větší slávu: Skutečný příběh Kristiady **18:35** Bible pro nejmenší: Země zaslíbená **18:40** Sedmihlásky (133. díl): Kuchařka sa bójí **18:50** Putování Modrou planetou: Island **19:30** Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce **20:00** Dům ze skla? (18. díl): Daniel Kroupa [L] **21:05** Music4mation **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noemova pošta: Únor 2018 **23:40** Noční univerzita: Petr Ocknecht – Hmyz na talíři **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 27. 2. 2018

6:05 V souvislostech (218. díl) **6:25** Naše zasvěcení **6:55** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **9:45** Muzikanti, hrajte **10:15** Bělorusko – Květ mezi trny **10:50** Mezi nebem a zemí **11:20** V pohorách po horách (13. díl): Hruboskalsko **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Ars Vaticana (5. díl) **12:25** Noční univerzita: Petr Ocknecht – Hmyz na talíři **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Noemova pošta: Únor 2018 **16:10** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Divadlo pro anděly **16:35** Mikroregion Třemšín (3. díl) **16:45** Pro víta mundi (69. díl): PhDr. Jaromír Javůrek **17:25** Mosambik – Cipriano **18:00** Noeland (25. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Samson **18:35** Sedmihlásky (133. díl): Kuchařka sa bójí **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Ludwig van Beethoven (1770–1827) **19:10** Ut intelligam corde – Porozumět srdcem **19:30** Zpravodajské Noeviny (935. díl): 27. 2. 2018 [P] **20:00** Missio magazin: Únor 2018 [P] **21:00** Řeckokatolický magazin (144. díl) [P] **21:15** Česká věda **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Post Scriptum **22:15** Zpravodajské Noeviny (935. díl): 27. 2. 2018 **22:35** Paprsek Boží lásky – Kosovo **23:00** Terra Santa news (282. díl): 21. 2. 2018 **23:20** Angola: Vstaň a chod', Angolo **0:05** U VÁS aneb Festivalové kukátko (21. díl): Rožnovské slavnosti 2017 **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 28. 2. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (935. díl): 27. 2. 2018 **6:25** Cesta k andělům (100. díl): Zdeňka Rybová – Hnutí pro život **7:20** Ale on není bílý **7:55** Noční univerzita: Pavel a Hana Kalčíkovi – Nejsme sirotci ... **8:45** Ars Vaticana (5. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR – Kulturní magazin (51. díl) **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Dopisy z rovníku **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Vezmi a čti: Únor 2018 **13:15** Zpravodajské Noeviny (935. díl): 27. 2. 2018 **13:35** Exit 316 (35. díl): Iluze **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Skryté poklady: Olga **15:05** Záliv svatých **16:15** MFF Strážnice 2014: Poklady z malované truhly **18:05** Můj Bůh a Walter: Ateismus **18:30** Bible pro nejmenší: Ruth a Naomi **18:35** Sedmihlásky (133. díl):

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Kuchařka sa bójí **18:40** Hermie a ustrašený pavouk **19:15** Obdarovávání – Otec Radek **19:30** Terra Santa news (283. díl): 28. 2. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům (22. díl): Jaroslav Max Kašparů – psycholog a jáhen **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. – Voskovec, Werich a politika [P] **23:30** Generální audience Svatého otce **23:55** Večer chval (67. díl): Schola Ostrava-Prívov **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 1. 3. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Island **6:50** Léta letí k andělům (22. díl): Jaroslav Max Kašparů – psycholog a jáhen **7:10** Angola: Nepřestanu chodit ulicemi **8:10** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Divadlo pro anděly **8:35** Terra Santa news (283. díl): 28. 2. 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Vše pro mého krále a královnu **9:50** Hraj, skákej, křič, ale hlavně konej dobro **10:00** Noemova pošta: Únor 2018 **11:30** Živě s Noe [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Má vlast: Přerov – Zámek **13:40** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Ars Vaticana (6. díl) **14:45** Soucitná srdce **15:05** Muzikanti, hrajte **15:35** Řeckokatolický magazin (144. díl) **15:50** V pohorách po horách (13. díl): Hruboskalsko **16:00** Zpravodajské Noeviny (935. díl): 27. 2. 2018 **16:25** Outdoor Films se Soňou a Alešem Neničkovými (53. díl): Sevřené hrdlo na Gerlachu **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Ludwig van Beethoven (1770–1827) **18:30** Bible pro nejmenší: Samuel **18:35** Sedmihlásky (133. díl): Kuchařka sa bójí **18:40** Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce **19:00** Večeře u Slováka: 3. neděle postní [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (936. díl): 1. 3. 2018 [P] **20:00** Jak potkávat svět (58. díl): S Jiřím Suchým [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (936. díl): 1. 3. 2018 **0:30** Učedníci a misionáři – Brazílie **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 2. 3. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (936. díl): 1. 3. 2018 **6:25** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (13. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:45** Skryté poklady: Vladimír **7:10** Noční univerzita: Prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. – Voskovec, Werich a politika **8:35** Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Milovat až do zapomnění **10:10** Dům ze skla? (18. díl): Daniel Kroupa **11:10** Zvěčněné šupolím **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Missio magazin: Únor 2018 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Bulharsko – Život ve skrytosti **15:15** Putování Modrou planetou: Island **16:00** Zpravodajské Noeviny (936. díl): 1. 3. 2018 **16:20** Kazachstán, poutní kostel **17:15** Spirituál kvintet na Dostavníku 2013 **18:00** Naše cesta: Salesiáni na Madagaskaru **18:30** Bible pro nejmenší: David a Goliáš **18:35** Sedmihlásky (133. díl): Kuchařka sa bójí **18:45** Poslány sloužit **19:20** Můj Bůh a Walter:

Ateismus **19:40** V pohorách po horách (13. díl): Hruboskalsko **20:00** Kulatý stůl: Rudá realita [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováka: 3. neděle postní **22:30** U VÁS (16. díl): Co dělají folkloristé na jaře **23:35** Outdoor Films s Ivo Petrem (41. díl): Horal tělem i duší **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 3. 3. 2018

6:05 Klapka s ... (99. díl): prof. Janem Hališkou **7:05** Náročný kámen **7:50** Plnou parou do srdce Beskyd **8:25** Sedmihlásky (133. díl): Kuchařka sa bójí **8:30** Noeland (25. díl) **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Ludwig van Beethoven (1770–1827) **9:35** Exit 316 (35. díl): Iluze **9:55** Music4mation **10:20** Můj Bůh a Walter: Ateismus **10:40** Noční univerzita: Pavel Raus – Život mimo internet **11:35** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Divadlo pro anděly **12:00** Angelus Domini **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Zpravodajské Noeviny (936. díl): 1. 3. 2018 **12:40** Pod lampou **14:45** Terra Santa news (283. díl): 28. 2. 2018 **15:05** Večeře u Slováka: 3. neděle postní **15:35** Dobrý muž ze Saratova **16:10** Christafari: Slezská Lilie **2017 17:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (14. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:00** Muzikanti, hrajte **18:30** Bible pro nejmenší: David a Goliáš **18:35** Sedmihlásky (133. díl): Kuchařka sa bójí **18:40** Chléb náš vezdejší **18:55** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Rozmluva se Samaňkou (Jan 4,5–42) **19:30** V souvislostech (219. díl) [P] **20:00** Hlubinami vesmíru s dr. Miroslavem Bárto, 1. díl [P] **20:45** V pohorách po horách (23. díl): Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy **21:00** Mezi pražci (66. díl): Březen 2018 [P] **21:45** Post Scriptum **22:00** Missio magazin: Únor 2018 **23:05** Spirituál kvintet na dostavníku 2013 **23:55** Noční univerzita: Pavel a Hana Kalčíkovi – Nejsme sirotci ... **0:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 4. 3. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Island **6:45** Ars Vaticana (6. díl) **6:55** Don Bosco v Angole **7:15** Řeckokatolický magazin (144. díl) **7:30** Noční univerzita: Prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. – Voskovec, Werich a politika **8:55** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Divadlo pro anděly **9:20** Večeře u Slováka: 3. neděle postní **9:50** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Rozmluva se Samaňkou (Jan 4,5–42) **10:30** Mše svatá z kostela sv. Mikuláše v Tvrdomicích [L] **11:45** ARTBITR – Kulturní magazin (51. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (219. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:25** Hlubinami vesmíru s dr. Miroslavem Bárto, 1. díl **14:05** Muzikanti, hrajte **14:35** Znovuzrození národa **15:35** Léta letí k andělům (22. díl): Jaroslav Max Kašparů – psycholog a jáhen **16:00** Jak potkávat svět (58. díl): S Jiřím Suchým **17:35** Můj Bůh a Walter: Ateismus **17:55** Sedmihlásky (134. díl): Babka a kozlík [P] **18:00** Noeland (26. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Abraham Lincoln (1809–1865) [P] **19:05** Music4mation **19:30** Exit 316 (36. díl): Zlozvyky [P] **20:00** Má vlast: Přerov – Městský dům [P] **21:25** V souvislostech (219. díl) **21:45** Ars Vaticana (6. díl) **22:00** Dům ze skla? (18. díl): Daniel Kroupa **23:05** Vezmi a čti: Únor 2018 **23:20** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:35** Angola: Nepřestanu chodit ulicemi **0:35** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 26. 2. o 17:30 hod.:
Doma je doma
(Spolok sv. Jána Almužníka a Útulok sv. Martina)

Občianske združenie Spolok sv. Jána Almužníka prostredníctvom projektu Útulok sv. Martina poskytuje prístrešie 10 osobám, ktoré sa z rôznych dôvodov ocitli bez prostriedkov. Hostia Jany Trávníčkovej prezradia viac.

Utorok 27. 2. o 17:30 hod.:
Doma je doma
(SAFi 2018 – Můj dar – finále)

Ktorý dar nakrútený v Súťaži amatérskych filmárov SAFi 2018 získa hlavnú cenu? Sledujte naživo v relácii Doma je doma. Moderuje Pali Danko.

Streda 28. 2. o 21:50 hod.:
Viera v Rusku: Butovo, zoznam z masového hrobu (dokument)

Na južnom okraji Moskvy sa nachádza Butovo, zvláštna zóna alebo „strelnica“, ako ju nazývajú. Od roku 1937 tu bolo popravených asi 21 tisíc ľudí. Jedným z nich je aj Vladimír Ambartsumov.

Štvrtok 1. 3. o 16:00 hod. Večera u Slováka (3. pôstna nedeľa)

Diskusná relácia nad nedeľným evanjeliom. (Jn 4,5-42 – Pane, ty si naozaj Spasiteľ sveta; daj mi živú vodu, aby som už nebola smädná.)

Piatok 2. 3. o 16:55 hod.: Vzťahy (Uhol pohľadu)

Závisí naozaj všetko od uhlu pohľadu? A čo na to matematika? Všetko o ostrých, tupých a pravých uhloch v geometrii aj v duchovnom živote s Palim Dankom v piatej časti VZŤAHOV.

Sobota 3. 3. o 20:30 hod.: Kráľ Dávid (film)

Film Kráľ Dávid je príbehom biblického Dávida, skromného pastiera, ktorého si vyvolil Boh, aby nastúpil na trón a stal sa tak druhým kráľom Izraela. Prevedie nás jeho slávnym víťazstvom nad Goliášom až po ziarlivý vzťah so Šaulom a jeho sebazničujúcu túžbu po Betsabe. A napriek všetkému je to príbeh človeka túžiaceho po Božom odpustení. Vytvorené na základe biblických kníh: Prvej a Druhej knihy Samuelovej a Knihy kroník. V hlavnej úlohe Richard Gere.

Nedeľa 4. 3. o 18:35 hod.: Kibko (Svätá omša – Záverečné obrady)

Relácia pre deti.

VEČERY U KAPUCÍNŮ, 79. benefice v priestoroch kapucínskeho kláštora v Praze na Hradčanech (Loretánské nám. 6a)

Streda 7. března 2018 v 19 hodin • *Sláva Matky Boží ve světle kříže – gregoriánský chorál a středověká polyfonie*

Účinkuje: Kněžská gregoriánská schola, umělecký vedoucí P. Aleš Písařovic.

Svým dobrovolným příspěvkem podpořte organizaci Cesta 121 (www.cesta121.cz), která pomáhá stárnoucím kněžím a kněžím v nouzi.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
24. ÚNORA – 3. BŘEZNA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 2.		PO 26. 2.		ÚT 27. 2.		ST 28. 2.		ČT 1. 3.		PÁ 2. 3.		SO 3. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	313	348	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	313	349	317	353	321	357	324	360	327	364	331	368	334	372
Antifona k Zach. kantiku	313	349	317	353	321	357	324	361	328	365	331	368	334	372
Prosby	314	349	318	354	321	357	325	361	328	365	331	369	335	372
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369	335	373
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	314	350	318	354	322	358	325	362	329	366	332	369	335	373
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369	335	373
Nešpory:														
	SO 24. 2.													
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	298
Antifony	311	347	316	351	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	311	347	316	352	319	355	323	359	326	363	330	367	333	370
Ant. ke kant. P. M.	312	348	316	352	320	356	323	359	327	363	330	367	333	371
Prosby	312	348	316	352	320	356	323	360	327	364	330	367	333	371
Záv. modlitba	314	350	314	350	318	354	322	358	325	362	328	365	332	369
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Neděle 25. 2. – 2. neděle postní

1. čt.: Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18
Ž 116(115),10+15.16-17.18-19

Odp.: 9 (*Budu kráčet před Hospodínem v zemi živých.*)

2. čt.: Řím 8,31b-34

Ev.: Mk 9,2-10

Pondělí 26. 2. – ferie

1. čt.: Dan 9,4b-10

Ž 79(78),8.9.11+13

Odp.: srov. Ž 103(102),10a

(*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)

Ev.: Lk 6,36-38

Úterý 27. 2. – ferie

1.čt.: Iz 1,10.16-20

Ž 50(49),8-9.16bc-17.21+23

Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)

Ev.: Mt 23,1-12

Streda 28. 2. – ferie

1. čt.: Jer 18,18-20

Ž 31(30),5-6.14.15-16

Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)

Ev.: Mt 20,17-28

Čtvrtok 1. 3. – ferie

1. čt.: Jer 17,5-10

Ž 1,1-2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Lk 16,19-31

Pátek 2. 3. – ferie

1. čt.: Gn 37,3-4.12-13a.17b-28

Ž 105(104),16-17.18-19.20-21

Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin.*)

Ev.: Mt 21,33-43.45-46

Sobota 3. 3. – ferie

1. čt.: Mich 7,14-15.18-20

Ž 103(102),1-2.3-4.9-10.11-12

Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)

Ev.: Lk 15,1-3.11-32

NOVINKA MCM s. r. o.

OZVĚNY ZE SVĚTA SKEPSE
Prof. ThDr. Václav Wolf • Lektoroval
Mgr. Roman Cardal, PhD.

Hlavním námětem této studie je filosofické zamyšlení nad stavem permanentní pochybnosti. Každý ví, co se stane, když na křížovatce v důsledku technické závady přední soukolí tramvaje zahne doprava a zadní doleva. Tramvaj se zastaví. Nemůže jet dál, ani doprava, ani doleva. Toto přirovnání je velice aktuální dnes, kdy si množství lidí libuje ve skeptických postojích. To znamená, že zpochybňují všechno možné a problémy ponechávají otevřené. Je zajímavé, že tyto postoje se často vyskytují právě u těch, kteří si zakládají na dynamické pokrokovosti svých názorů. A přitom jsou slepí k tomu, že svou pluralitou pravdy brzdí vývoj kupředu. Protože však stav permanentní pochybnosti je stavem neuspokojivým, je třeba v zájmu rozvoje vědního oboru, a tedy i lidského společenství i vlastní osobnosti, nesmířit se s aporií a s odvahou hledat východisko. K tomuto cíli chce přispět i tato studie.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 164 stran, 196 Kč

PRO DOBU POSTNÍ

AVE CRUX, SPES UNICA • ZAMYŠLENÍ
NA KŘÍŽOVÉ CESTĚ
Petr Piňha

Petr Piňha vede člověka našich dnů k intimnímu setkání s Kristem ve vrcholném utrpení. Skrze jeho kříž nachází Krista v našich utrpeních.

Zamýšlí se také nad vznikem pobožnosti křížové cesty. Předmluvu napsal biskup J. Hrdlička. Kniha je doplněna černobílými ilustracemi. Vyšlo s církevním schválením.

Studio Gabreta spol. s r. o. • 2. vydání
 Váz., 170x240 mm, 152 stran, 200 Kč

POBOŽNOST KE CTI
JEŽÍŠOVY PŘEČISTÉ KRVE

Těm, kdo se po 12 roků denně pomodlí sedmkrát *Otče náš* a *Zdrávas, Maria* ke cti Ježíšovy přečisté krve, slíbil Božský Spasitel udělit veliké milosti. Toto zaslíbení, které obdržela sv. Brigita, bylo potvrzeno papežem Inocencem X. Modlitby *Otče náš* a *Zdrávas, Maria* jsou v pobožnosti doplněny 7 krátkými modlitbami. Pobožnost schválila Svatá kongregace *Sacro Collegio de propaganda fide* a papež Klement XII.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Druhé vydání • Brož., A6, 16 stran, 19 Kč

HOŘKÉ UMUČENÍ PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA

Anna Kateřina Emmerichová • Podle vidění augustiniánky z Dülmenu zapsal a nástinem jejího života doplnil Clemens Brentano • Doslov Arnold Guillet • Z němčiny přeložil Petr Janšta • Ilustrace – rytiny G. Doré

Předlohou pro toto nejnovější vydání díla A. K. Emmerichové, blahoslavené v r. 2004, byla nová edice nakladatelství Christiana-Verlag, Stein am Rhein. Vidění stigmatizované mystičky, její oběti, utrpení a nad to vše nejmocnější obraz Krista Vykupitele se hluboce dotknou každého lidského srdce.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • První vydání v MCM s. r. o.
 Váz., 135x205 mm, 432 stran, 395 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	 Česká pošta
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.